

OVO NIJE MOJ GRAD

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Travanj 2013 15:20 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Travanj 2013 15:23

Kada se sjetim svog odrastanja u Bjelovaru, sjetim se dugih redova ispred kina »Gorica«, prepunog Korza i parkova, kao i mnogih koncerata. Sjećam se živosti, žamora i gužve. Roditelji su nam većinom radili. Nisu kao danas, sjedili kod kuće, uzaludno pokušavajući naći bilo kakav posao.

Bilo je to neko sretnije vrijeme, vrijeme kada smo još vjerovali u čovjeka i obrazovanje, vrijeme kada smo težili boljem i vjerovali svim srcem. Voljeli smo naš grad. Ne sjećam se točno, kada se dogodilo vrijeme kada smo prestali vjerovati?

Možda onda, kada je naš grad postao među vodećima po nezaposlenosti, kada smo dobili otkaz ili kada smo prošetali gradom poslije osam navečer i ugledali pust grad

Shvatili smo tada da je naš grad prestao disati.

UMIRUĆI GRAD

Bjelovar je već previše godina mrtav grad, grad iz kojeg se samo želi otići. Otišli su već mnogi, otišli bez one nostalgичne želje za povratkom. Danas je među vodećima po broju nezaposlenih, broju razvoda brakova, grad koji ima slabu prometnu povezanost, kao rijetko koji grad.

Gotovo svakim danom mnoge bjelovarske firme propadaju i padaju u zaborav. Gospodarstvo je ovdje postalo nešto, što je osuđeno na smrt. Bolnica nam je u katastrofalnom stanju, izvana i iznutra.

Također smo grad s najdužim listama čekanja za vrtić, sa školama u kojima gotovo da nema niti onog najosnovnijeg - papira. Uništena i razorena dječja igrališta, samo su znak kako su djeca ovdje, nešto o čemu se ne razmišlja. Riješit će te probleme oni drugi, oni koji dođu sljedeći. A oni drugi, koji samo čekaju da dođu na vlast i uzmu svoj komadić moći, sjedit će ponovno, u svojim mekanim foteljama, i sumnjam kako će riješiti išta.

Nedavno istraživanje, provedeno u jednoj bjelovarskoj školi, pokazalo je šokantne rezultate. Svaki četvrti učenik viših razreda, razmišlja o samoubojstvu, jer ne vidi životni smisao. Imamo depresivne i suicidalne mlade generacije, koje nemaju cilj, ne vide smisao i ne teže bilo čemu. Nisu li ovo podaci, koji traže hitnu intervenciju svih nas?

Što im ovaj grad pruža? Gotovo ništa.

Već godinama nemamo kino. Zatvoreni bazen je maštarija za mnoge, dok odlaze u Koprivnicu ili Daruvar. Koncerti i svirke, postale su rijetka pojava, zbog zakona koji propisuje prostorne uvjete, ali i zbog nedostatka dobre volje, onih koji su za to zaduženi. Vjerojatno nekome jako odgovara što se koncerti održavaju samo u »Klubu«.

Zgrada naše Glazbene škole, koja je dala brojne generacije izvrsnih glazbenika, koji sada sviraju po metropolama, postala je ruglo u središtu grada. Gradski orkestar, koji je bio jedan od najboljih u državi i šire, sada više ne postoji.

Grad koji je nekada bio grad bogate scene, grad glazbe, rocka, umjetnosti, grad sporta, posebno rukometa, postao je beživotno tijelo koje samo čeka svoje skoro umiranje.

Imamo veliki Božićni koncert, BOK Fest i Terezijanu, koja već pomalo liči na cirkus, koji je na tri dana došao u grad. Po onoj staroj »Kruha i igara«, zavaravanje kako se u Bjelovaru nešto događa, traje i dalje.

Sve je to već viđeno i preskupo. Previše igara, a premalo stvari, sa smislom i svrhom.

Ipak, grad smo sa najviše kafića po stanovniku. Pitam se, što bi se sve moglo napraviti, dok se ispijaju sve te silne kave? Vjerujem puno, uz šansu, dobru volju i prave ljude na pravim mjestima.

Ljude koji vole ovaj grad i žele mu pružiti, još jednu šansu.

LJUDI U SJENI

Nije istina kako u ovom gradu ne postoje veliki ljudi. Ljudi sa idejama, oni koji nude smisao i cilj. Oni koji nisu otišli i vjerojatno neće, jer nekako...vole ovaj naš grad. Od umjetnika, slikara i glazbenika, kvalitetnih profesora, pa do gospodarstvenika s idejom i sposobnošću. Zašto se određeni ljudi, u ovom gradu, uporno koče, guraju pod tepih, bez mogućnosti ostvarenja svojih ideja?

Kao da su takvi ljudi, postali ljudi iz sjene. Oni koji rade i žive svoj smisao, ali o njima malo, ili gotovo ništa, ne znamo.

Kada će na odgovarajuća mjesta, doći zaista ljudi, koji će napokon učiniti, da naš grad opet počne disati?

BJELOVAR- GRAD PO MJERI

Neću vam govoriti za koga da glasate. Neću vam reći tko su ljudi, koji će vratiti život našem gradu. Jer ne znam. Ali se nadam kako postoje. I nadam se, kako će opet doći vrijeme kada ću ugledati redove pred kinom, kada će koncerti postati gotovo svakodnevna pojava, a gradom zavladatai živost i ona ugodna vreva.

Bjelovar bi zaista mogao postati grad po mjeri, svakog njegovog stanovnika.

OVO NIJE MOJ GRAD

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 22 Travanj 2013 15:20 - Ažurirano Ponedjeljak, 22 Travanj 2013 15:23

Nadam se da će ponovo doći vrijeme kada će naš grad živjeti punim plućima. Kada će se djeca igrati na igralištima koja nisu uništena, kada će mladi moći izraziti sebe na bezbroj načina, koji njima odgovaraju, a stariji će pak naći sadržaje za sebe. U takvom gradu, gdje se sposobnost, znanje i stručnost potiču, a ne guraju pod tepih.

Bilo bi lijepo živjeti u gradu, gdje vlada dječji smijeh, gdje se misli na djecu i mlade, kao i na osobe s poteškoćama. Gdje kultura ne umire, nego se ulaže u nju, gdje se potiču ideje i jača gospodarstvo.

U gradu s idejom.

U gradu koji živi, a ne umire.

